

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 2. (117.) 2014. gada februāris

MĒS ESAM SAVAS DZĪVES MEISTARI

Esiet sveicināti gada īsākajā mēnesī – februārī!

Kad rakstu šīs rindas, laukā ir īsta ziema. Gaidītā sniega baltuma gan pamaz, taču aukstums kniebj vaigos un jāpasteidzas, lai nokļūtu no vienas vietas uz otru. Tad nu īstais laiks lasīšanai, tādēļ jaunumu plaukts mūsu bibliotēkā bieži ir patukšs un čaklākie lasītāji ar nepacietību gaida jaunāko grāmatu iepirkumu, izsakot arī savas vēlmes, ko ņemam vērā. Grāmatu iegādei piešķirtais budžets, kas nu jau apstiprināts, ir pietiekams. Atgādināšu, ka vienmēr pastāv iespējas pasūtīt grāmatas arī no citām bibliotēkām, ja tā neatrodas mūsu fondos, ko vairāki mūsu lasītāji izmanto.

Sekojoši līdz reklāmām uzzināsiet, ka februārī gaidāma jauna Jāņa Valentinoviča fotogrāfiju izstāde, kā arī vairāki citi pasākumi, tostarp kārtējās domubiedru pulciņa LAISMA nodarbības un galda spēles. Labprāt uzklausām jebkuru ierosinājumu kopīgi darboties.

Atgādinām, ka katru otro ceturtdienu pie mums bibliotēkā **Swedbank AS klientu informācijas centrs gaidīs Jūs no plkst. 9.00 - 11.00**, lai palīdzētu noskaidrot neskaidros jautājumus.

Lai ceļš uz Mazsalacas pilsētas bibliotēku vienmēr sagādā prieku!

Latvijas Nacionālās bibliotēkas Atbalsta biedrība arī šogad ir izsludinājusi konkursu – „**Pagasta bibliotekārs - Gaismas nesējs**” un aicina lasītājus un novada iedzīvotājus **pastāstīt par sava novada bibliotekāriem, lai pateiktu PALDIES:**

par entuziasmu, radošumu, savas bibliotēkas izveidošanu par vietējo gaismas pili un pagasta "dvēseli", pasākumu organizēšanu, mājīgu bibliotēkas vidi, laipnu un atsaucīgu attieksmi...

Pieteikuma vēstules tiek gaidītas līdz

21. martam Rīgā, Tērbatas ielā 75, LV-1001

vai uz e-pastu: gaisma@gaisma.lv.

Varbūt arī Tev atradīsies labi vārdi par savu bibliotēku un tās darbiniecēm...

INTERESANTA GRĀMATA..

Gundega Repše

„Laiks esi Tu”

Pastāv uzskats, ka zilā krāsa ir mīļākā pusei pasaules iedzīvotāju, tāpēc, pirmo reizi paņemot rokās grāmatu „Laiks esi tu”, rodas iespaids, ka šī krāsa, iespējams, izvēlēta ar nolūku. Gan vāks, uz kura attēlots Jura Dimitera

plakāts „Ronis”, gan gadu nodalījums, gan nodaļa par ekspedīciju uz Sibīriju ir iekrāsoti zilā, nomierinošā tonī, kas kontrastē ar pašas dienasgrāmatas tekstu, kas pavisam noteikti nerada mierpilnu noskaņu. Spēle ar kontrastiem vērojama arī G. Repšes paustajos pārdzīvojumos – drūmi politiskās vides apraksti mijas ar uzjautriņošiem un ironiskiem ieskatiem ikdienas pasaulē.

Autore savā dienasgrāmatā ir citējusi daudz dažādu kultūras pasaulē atpazīstamu cilvēku, vissaistošākā šķiet Ulda Tīrona doma par to, ko nozīmē būt pieaugušam: „*Pārstāt apvainoties uz pasauli, kura pārstājusi pievērst tev uzmanību. Pēkšņi saprast, ka neviens nav lielāks par tevi.*” Arī Gundega Repše, šķiet, lieliski apzinās, ka neviens nav lielāks par viņu. Un arī viņa nav lielāka ne par vienu citu.

Dienasgrāmata ir cilvēka sajūtu šūpulis. Arī šajā gadījumā lasītājam paveras iespēja ieskatīties kādā iekšējā pasaulē, izzināt cilvēka domu gājieni. Ir drosmīgi publicēt dienasgrāmatu. Ja ņem vērā, ka šāda tipa darbi parasti tiek publicēti pēc autora nāves, interesanti būtu uzzināt, vai Gundegu Repši interesē tas, vai un kā mainās cilvēku domas par viņu kā literāti/cilvēku pēc dienasgrāmatas izlasīšanas...

„Laiks esi tu” noteikti patiks ne tikai cilvēkiem, kuri interesējas par mūsdienu latviešu literatūras aprindām, bet arī tiem, kuriem aprakstītā vide nav tik pazīstama.

Kristīne Muciniece

Mēs esam SAVAS dzīves Meistari.

Cilvēku dzīvēs tagad notiek izmaiņas. Cits tās sajūt, cits vēl ne. Tās var būt gan fiziski izjūtamās izmaiņas mūsu ķermeņos, gan arī garīgas izmaiņas mūsu apziņā. Pēkšņas sāpes, nogurums, viegli reiboņi, līksmes momenti, kas mijās ar straujiem apātības brīžiem, nervozums, ātras dusmas, kuras pēkšņi nomaina prieks, it kā nekas nebūtu bijis, utt., utt. Vienu vārdu sakot nesaprotamas un diskomfortu radošas norises, kas visticamāk rada jautājumu – kas ar mani notiek?

Šādos brīžos nevajag tam ļaut sevi pārņemt un iedzījināties, bet uztvert to, kā absolūti normālu parādību savā transformācijas procesā. Mēs maināmies. Un tas ir pilnīgi normāli. Mainās Zeme. Un šie procesi atstāj ļoti spēcīgu iespaidu uz mums, gribam mēs to vai negribam. Cits šīs izmaiņas pārdzīvo ļoti spēcīgi, kāds cits tās izjūt vieglāk. Tāpēc, lai mēs tās pārdzīvotu pēc iespējas vieglāk, ir jāmaina mūsu attieksme pret notiekošajiem procesiem. Viss notiek pareizi, un tas ir jāuztver ar prieku. Meklējam un iesaistāmies nodarbēs, kas liek kustēties un rada prieku, paceļ vibrācijas – staigāt, uzturēties pēc iespējas vairāk dabā, svaigā gaisā, dziedāt, dejojot, apmeklēt pozitīvus pasākumus, pēc iespējas samazināt treknu ēdienu daudzumu uzturā, vairāk ēst svaigus dārzeņus un augļus, dzert tīru ūdeni. Radam neatkarīgu prieku SEV PAŠAM! Neiesaistot un neliekot mākslīgi priecāties citiem. Prieks SEV! Tad šīs transformācijas notiek harmoniskāk un katram atbilstoši, neļaujot ieslīgt apātijā.

Jau tagad pasaule ir tik ļoti mainījies, ka daudzas lietas vairs nestrādā tā, kā tas bija pierasts iepriekš. Mēs atrodamies Jaunajās enerģijās, vecās enerģijas ir aizgājušas, un vecajām sistēmām un lietām vairs nav šo enerģiju atbalsta, tāpēc arī daudz kas vairs nestrādā. Tas attiecās uz visām mūsu dzīves sfērām. Tas rada satraukumu un stresu – mēs nesaprotam kas notiek.

Vecajam ir jāaiziet. Tas paņem sev līdz ļoti daudz no mūsu dzīvēm. Vai mēs to gribam, vai negribam. Tas radīs satraukumu, jo aizies arī tādas lietas, ko mēs neesam gatavi atdot. Taču mums ir jāsaprot, ka, lai arī cik sāpīgi, nepatīkami vai satraucoši ir zaudēt veco un pierasto – jaunais nāk ar NEIEROBEŽOTĀM iespējām mūsu turpmākajai dzīvei.

Pašreiz mums to ir grūti saprast, jo to, ko nevar aptaustīt ir grūti izprast! Bet tāpēc mēs tagad esam te un tagad, lai apzinātos un izprastu un KATRS SEV to varētu atvērt – šīs iespējas, šīs zināšanas, šo pārticību, šos sapņus – ienest un realizēt SAVĀ dzīvē. Tikai un vienīgi SAVĀ!

Līdz ar vecajām enerģijām aiziet arī vecais domāšanas veids. Un tāpēc paliek arvien grūtāk. Iesākumā. Jo sapratne par lietu kārtību MŪSU dzīvēs mainās līdz pašiem pamatiem. Tas it kā sākumā pat izsit pamatu mums zem kājām. Mums vismaz tā liekas. Tas būtu tā, it kā putnēns mācītos lidot – pirmo reizi atstājot ligzdu. Tāpat ir ar mums. Mēs esam gaisā – ligzda aiz muguras – nākamais nosēšanās punkts tālu priekšā. Nekas cits neatliek, kā uzņemties atbildību pašiem. PAŠIEM! Katram par SEVI! Jo viss ir mūsos. Viss jau tur ir iekšā. Jaunās enerģijas to visu atbalstīs un ļaus visam piepildīties brīvi un neiedomājami skaisti. Tāpat kā gaisa straumes putnēnam. Tās ies savu ceļu, taču vienmēr putnēnu atbalstīs, ja viņš tām uzticēsies. Viņam neviens nav to mācījis, bet viņš ZINA, ka tā būs. Un arī mēs visi ZINĀM. Iekšēji savās sirdīs.

(Fragments no „Gaismas domām”)

**Skaidrīte
Kaldupe**

Mazsalacai

Savus milžus pie vārtiem es atstāju, Salaca,
Tavu krāšņumu lai tie iepazīst klusi.
Nošķind melīgas runas kā pēdējās lāstekas,
Tev esot ledainas plaukostas
Un pati vēl kupenās iebridusi.

Es gan redzēju tikai brīnuma svečturus,
Viens bija pārvērsts par Vilkaču priedi,
Kas puteņos staro.
Cits bija pārtapis kalnā
Un dvēseļu valodā
Skanēja mūžīgā lūgšanā pavasarim.

Savus pasaku milžus tev atvedu,
Salacas pilsēta,
Gaismiņa neapsnigs, neapsnigs
Pūpolkoks sācis jau ziedēt.
Rītu ar cīruļa dziesmu es atnākšu parunāt
Par to visu, kas gaismai un dvēselei pieder.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja
bibliotekāre **Maija Reinvalde**
Tālr.: **64251246**; e-pasts: maija.r@sveiks.lv
<http://www.mazsalaca.lv/>